

TAJEMSTVÍ ÚSPĚCHU

Stál v nádherném podzemním sále, který svým vzhledem připomínal katedrálu. I tady se k vysokému klenutému stropu vypínaly kamenné sloupy, na konci zúžené tak, že u stropu vytvářely jemnou křížovou klenbu, a přitom stále tak masivní, aby dokázaly udržet celou tíži střechy nad nimi. Barevná skla v oknech chyběla a celé místo zůstávalo zahaleno ve věčném šeru, jež utápělo nejzazší kouty v naprosté temnotě. Obezřetně se rozhlížel okolo, jako by něco, nebo možná spíš někoho, zoufale hledal, když děsivým tichem pronikl ženský výkřik.

Prudce se otočil a jeho zrak spočinul snad na každém centimetru prostoru, který mu teď připadal nekonečný. Vlastní smysly ho zradily, znovu si potvrdil, že je jen člověk, že je nic v porovnání se světem, s nimi. S těmi, kvůli nimž tu teď byl, proti nimž už několik měsíců vytrvale bojoval. Věděl, že bude jen otázkou času, kdy najdou jeho slabinu. I když ji nikdy nedával okázale najevo, vždycky tu byla, po jeho boku, tak silná a přitom tak snadno zranitelná, pevná, že se o ni mohl kdykoliv opřít, zároveň křehká jako panenka z nejjemnějšího porcelánu.

Ze tmy, kterou jeho oči ani při tom největším úsilí nedokázali prohlédnout, vystoupilo několik postav. Zprvu jen matně rozeznával několik siluet, ale i přesto věděl s děsivou jistotou přesně, komu patří. Postupně stíny nabývaly stále jasnějších, a o to méně lidských, podob. Sotva o pár kroků před ostatními kráčel muž. Jen stěží se dalo uvěřit, že nejde jen o obrovskou figurku z hlíny. Spíš než člověka připomínal krácející hromadu masa, kterou někdo neuměle seskládal, aby vypadala jako tělo. V silných pažích svíral dívku. Zdálo se, že je v bezvědomí, hlavu měla lehce zvrácenou vzad, ústa překrytá pruhem látky.

Při pohledu na ni mu srdce samými obavami přeskočilo několik tepů a z úst se vydral lehký vzdech. Jedna z postav se rozesmála až nepřírozeně vysokým, divokým smíchem, ze kterého běhal mráz po zádech, před kterým by všechna zvířata utekla a schovala se do svých úkrytů.

„Ale, ale, že by se nám sám velký plukovník Mustang zamiloval? Že by se bál o něčí život? Ten kariérista a sukničkář?“ ozvalo se uštěpačně a nepříjemný hlas se ještě chvíli nesl sálem, jak si s ním pohrávala ozvěna.

Muž v uniformě, jemuž byla poznámka určena, pevně stiskl ruku v pěst, až se bílá látka jeho rukavic, na nichž byl mistrně vyveden složitý znak, nebezpečně napjala.

„Jestli je mrtvá, žádná dohoda nebude,“ zvolal. Neměl v úmyslu udělat jim tu radost a ukázat slabost. Nehodlal se nechat manipulovat, i když se bál o její život. Věděl, že nesmí dopustit, aby šlo všechno podle jejich představ, proto i nadále udržoval nic neříkající výraz.

„Není mrtvá, ale museli jsme ji trochu, jak to jen říct... Usměrnit,“ pronesl někdo další. Tentokrát však mírně ironický hlas patřil ženě.

To už se ale postavy přiblížily natolik, že jim mohl pohlédnout do tváře. Bylo to tak, jak si myslel, jak tušil už z těch mlhavých obrysů a tolik nenáviděných hlasů. Vpředu šel s námahou a neohrabaností sobě vlastní Sloth a v náručí pevně svíral bezvládné tělo Rizy, za ním si furiantsky vykračoval Envy, doprovázený nadřazeně vyhlížející Lust a jejím

společníkem Gluttonym. Celou bizardní skupinku uzavíral Wrath, který ani po odhalení jeho pravé tváře a totožnosti neztratil ani trochu na své důstojnosti.

„Je mi ctí, že jste se obtěžovali sem dorazit všichni osobně, dokonce i sám veliký Führer se dostavil,“ ušklíbl se Mustang.

Sloth se zastavil a pustil Rizu na zem. Dopadla tvrdě na kamennou podlahu a způsobená bolest ji probrala. Pomalu otevřela oči, aby zjistila, co se děje. Když uviděla Roye, jak stojí naproti ní, začala zoufale kývat hlavou směrem k oblouku.

Envyho smích se už zase začal ozývat po celém sále: „Že by nám snad slečinka chtěla něco říct?“

Postoupil o několik kroků vpřed a surově Rizu nadzvednul, takže teď klečela před nimi a slzy bolesti jí stékaly po tvářích. Prosebně hleděla na Roye. Nechtěla, aby se kvůli ní vzdal všeho, pro co tak dlouho pracoval a bojoval, aby se vzdal svých ideálů, svých snů o demokracii a lepším světě, aby porušil slib, který si dal na Hughesově pohřbu. Byla připravená pro něj položit život od chvíle, kdy zemřel její otec. To proto doteď všechno snášela, pro něj a pro ochranu jeho snů. Protože už dávno přijala všechny jeho cíle za své.

Snažil se nedívat se jí do tváře. Bolelo ho vidět její slzy, její utrpení, nenáviděl se za tu bezmoc. Přitom to byl on, kdo ji dostal do nebezpečí. Kdyby nebylo jeho nezodpovědnosti, nezemřel by Maes, netoužil by teď po pomstě a ona by nebyla rukojmím. Zoufale se snažil zachovat klid, ale čím víc se o to pokoušel, tím nemožnějším se to stávalo. Hlasy homonculů a jejich posměšné poznámky vnímal jen matně, jako by mluvili z velké dálky. V mysli se mu začal odvíjet jeho dosavadní život, jako v nějakém děsivém filmu. Jeho dětství, vzpomínky na rodiče, jeho první transmutace, seznámení se senseiem, setkání s Rizou. Zkoušky, které z něj udělaly státního alchymistu, vraždící nástroj, válku v Ishibalu, křik tisíců umírajících lidí. Znovu se vracely jeho bezesné noci plné výčitek a myšlenek na sebevraždu, a pak...

Pak to uviděl. Tu odpověď, kterou dávno znal, ale nechtěl na ni pomyslet. Vždycky doufal, že se to nestane, že to nebude muset použít. Věděl to, jakmile to spatřil, přesto si to nikdy nepřipouštěl jako možnost, okamžitě to zavrhnul. Možná mu to připadalo zvrácené a zoufalé, možná příliš zbabělé a riskantní. A stejně tak věděl, že teď nemá na výběr. Nebylo žádné příště, žádné snad. Jenom pochyby ve vlastní schopnosti, v omylnost lidského chování, v selhání. Ale teď už nemohl váhat, musel vsadit všechno. Bez toho rizika, které se mu tak hnusilo, nedokáže vyhrát.

Zhluboka se nadechl a vydechl. Zpříma pohlédl na svoje protivníky.

„Dneska to skončíme, jednou provždy,“ pomyslel si a ta jediná myšlenka mu vlila nové odhodlání do žil.

„Jak zněla nabídka?“ zeptal se.

Prsty pravé ruky Lust vystřelily k jeho krku, prsty levé ruky zamířily do středu zad Rizu: „Její život za tvoji spolupráci. Jednou zradíš a je mrtvá.“

Na tváři Roye se objevil pobavený úsměšek: „Obávám se, že musím tuhle, bezpochyby lákavou, nabídku odmítnout. Nedokážu zaprodat svoji duši, stejně jako nedokážu zaprodat svoje srdce. Sbohem,“ s těmi slovy ještě naposledy pohlédl na Rizu, a pak natáhl obě ruce před sebe.

Palce se otřely o hrubou látku rukavic a postupně přejely přes ostatní prsty. Z dlaní vyšlehly temně rudé plameny, které v mžiku zachvátily celý střed sálu. Viděl, jak se postavy zmítají v ohnivém pekle. Vzduch se prosytil zvláštní vůní, jež ani trochu nepřipomínala kouř, a místnost zalilo nachové světlo. Zakryl si oči, aby se uchránil před září, která s prazvláštní intenzitou vycházela z nenasytných plamenů. Kameny se zbarvily do nejrůznějších odstínů purpurové, takže připomínaly stěny pekla požírajícího svůj vlastní obsah.

Uběhlo sotva několik minut a oheň zmizel stejně náhle, jako se objevil. Sál se najednou zdál podivně prázdný. Mrtvolné ticho, jako by na všechno ještě víc dopadalo, dokonce i šed' zdí se zdála být ještě ponuřejší. Nikde nebylo ani stopy po požáru, ani po tom, že zde před chvílí proběhnul boj o holý život.

Jen uprostřed místnosti ležela dvě lidská těla. Na první pohled žádné z nich nejevilo známky života. Světlé ženské vlasy se jemně proplétaly s havraními vlasy muže, který ležel po jejím boku, ruce zůstávaly v nehybném sevření. Jenom pomalé dýchání prozrazovalo, že nic není ztraceno.

Riza se zavrtěla, jako by se právě probrala ze snu. Opatrně se posadila a dlaní si přejela po žebrech. Ze rtů co chvíli uniklo bolestné syknutí. Do té chvíle nevěnovala pozornost tomu, že někdo pevně drží její druhou ruku. Pootočila hlavu a pohlédla do tváře Roye, který teprve přicházel k sobě. Všechen strach, který ji svíral, byl pryč a vystřídaly ho úleva a údiv.

S námahou se zapřel o ruku a tvář se mu zkřivila do bolestné grimasy, když se snažil postavit na nohy. Chtěla mu pomoci, proto k němu vztáhla ruku a snažila se ho podepřít, ale on ji mávnutím odehnal. Nechápala, co se děje, proč se najednou chová ještě víc odtažitě než obvykle, proč se k ní teď otáčí zády teď, když zázrakem přežili peklo.

„Co se stalo?“ zeptala se zmateně. Z událostí posledních okamžiků si pamatovala jen temně rudé plameny, které tančily kolem ní, ale přitom jí neublížily. Potom omdlela.

„Co se stalo,“ zopakoval jako ve snách její otázku. Pohlédl ke křížové klenbě stropu, jako by za ním chtěl najít nebe, jež mu snad nikdy nepřipadalo vzdálenější, a s ním i odpovědi na všechno. Odpovědi, které by byly snadné a uvěřitelné, které by neznamenalý zradu a ohrožení - které by nebyly pravdivé.

Pak znovu promluvil a jeho hlas zněl až děsivě chladně, jako zpověď vraha: „Zapálil jsem vás. Všechny. Ohněm, co sežehne jakoukoli látku - zabije dokonce i homonculi, zničí kámen mudrců. Přežilas, ale to nebylo v plánu. Počítal jsem s tím, že se spolu s nimi zbavím i tebe, ale zdá se, že jsi odolnější, než by se dalo čekat.“

Klečela s hlavou skloněnou, a i když měla cítit každý kámen šedivé dlažby, jak ji tlačí do potlučených nohou, vnímala jen jeho slova, která se rozléhala její myslí jako strašlivá ozvěna přinášející zkázu. Nedokázala, ale hlavně nechtěla uvěřit, tomu co slyšela. A přitom, jakkoli ta pravda byla krutá, byla tam, nepopíratelná a všeříkající, jiné vysvětlení neexistovalo - bez ohledu na to, jak moc si to přála. Vždycky mu překážela, nutila ho do práce, selhala v nejkritičtějších chvílích. Co byla ona proti pozici vůdce, co byla proti homonculům, které její kulky nezraňovaly. Roztřásla se bezmocí i vztekem. Náhle její ruka zprudka vystřelila k opasku, na němž měla připnutou zbraň. Její „únosci“ ji nepovažovali za hrozbu, proto jí ji

nechali - až moc dobře věděli, že sama sebe by nedokázala zabít. Natáhla paže před sebe a chvějícíma rukama namířila na jeho hlavu.

Uslyšel cvaknutí nabíjené zbraně a otočil se k ní: „Vážně si myslíš, že to dokážeš, ty malé bezvýznamné nic?“

Ruce jí klesly do klína pod tíhou jeho slov. Prsty povolily své sevření a pistole dopadla na podlahu. Sebrala poslední zbytky sil, možná to byl spíš jen pouhý pud sebezáchovy, který ji donutil vstát a utéct. Ani se neohlédla, když probíhala pod obloukem do chodby, za níž tušila východ, jako by se bála, co za sebou spatří.

Díval se, jak utíká pryč, pryč od všeho, co se toho dne stalo, pryč od něj. Neudělal nic, čím by ji mohl zastavit. Nenáviděla ho, a to bylo dobře. Za to, co jí provedl, si to zasloužil. Věděl, že všechno, co do té chvíle řekl, byla jen bohapustá lež. Ale jí to říct nemohl. Nedokázal přiznat svoje činy, tu potupnou pravdu. Přivřel oči a znovu to uviděl - bělostnou dívčí kůži, která tolik připomínala hedvábí, jemné oblíny zad, na něž byl tenkými elegantními liniemi vytetován zvláštní černý znak. Příčina všeho, co uměl a co teď z hloubi duše nenáviděl.

Už když její tetování viděl, poprvé pochopil, co všechno znamená. Dávalo mu téměř neomezenou moc, pro niž ho brzy každý obdivoval. Ale kromě ničivých plamenů dostal do rukou další, tentokrát lidskou zbraň. Vždycky mu přišlo skoro směšné, že ho nikdo z ničeho nepodezříval. Vždyť i když sám zažehl nespočet ohňů, jemu neublížily, hořlavá látka rukavic se nikdy nevznítala. Možná to všichni přičítali jeho zručnosti, kterou bezpochyby spojovali s jeho „talentem“, kdo ví. Jenom on věděl, co to doopravdy způsobilo. Ty znaky, po jednom na každé z jeho rukavic, a jeden navždy zvěčněný na Riziných zádech. To byl klíč ke všemu, k jeho strašnému tajemství.

Proto jí lhal. Nechtěl přiznat, že ji plameny sežehl úmyslně. Že věděl, že jí tím neublíží. Báł se svého vlastního selhání, chyby, které se mohl dopustit jeho sensei. Báł se, že to nevyjde, že ji doopravdy připraví o život. A to nikdy nechtěl. A přesto to riskoval, protože nebyl dost silný na to, aby ji ochránil...

Oči se stočily k zemi a samy si našly řešení. Nedokázal žít s vědomím, že ho nenávidí, se svojí vlastní hanbou a vinou. Sehnul se a v ruce sevřel Rizinu zbraň. Tu zbraň, která ho vždycky tak bedlivě strážila a zachraňovala mu život, kterou ještě před pár okamžiky svíraly ruce tolik milované osoby. Přiložil hlaveň ke spánku, s obrazem světlovlasé dívky v modré vojenské uniformě před očima.

„Sbohem,“ zašeptal.

Sálem se rozlehl výstřel, který ozvěna ještě několikrát vrátila, a na zem dopadlo mužské tělo. Zemřel, protože ji nechtěl vidět trpět, protože ji nedokázal chránit a už ji nechtěl dál zraňovat. Zemřel, protože ji miloval... Možná až příliš.